

008 Dones, dones, relats de dones,... dissetena edició, dos mil disset... potser sí que aquest cop tindrè premi, potser sí que finalment podrè posar-li veu als meus pensaments més personals, més íntims...

Després d'aquesta primera reflexió envoltada de polsims de frustració per no haver guanyat mai i alhora de partícules d'ànims per pensar que probablement ara sí que seria escollida, la Rosa va agafar de nou el paper , va seure sota una llum potent , va respirar , va fer un "mudra" amb les mans , "mudra" que sempre li aportava tranquil·litat i es va deixar endur pels seus pensaments, per les idees que la conduirien a l'inici d'un nou relat.

" Era un dia de sol brillant, lluminós, com els que acostuma a fer a Tarragona però ella només hi veia núvols i grisos, boires i brumes ...Asseguda en un racó, tenia la mirada fixada en un únic punt ... Ell jeia quiet, sense alè, sense moviment, sense vida... Tot i així l'estampa que es reflectia era càlida tan càlida com una més d'aquelles tardes d'amor compartit durant tants i tants anys. El silenci, aquell silenci convertit en quietud volguda va esdevenir moviment quan per la porta van aparèixer els seus estimats néts.

Com n'eren de preciosos aquells dos joves brillants . Ell un prometedor arquitecte il·lusionat amb les noves construccions ecològiques i alternatives , ella una jove i inquieta advocada que prometia salvar el món de totes les adversitats que es poguessin presentar !!! Quants mesos sense veure'ls pel fet d'haver marxat a estudiar fora del país !! Quina alegria de sobte tan inesperada

en aquells moments de dolor inacabable!!! . La mirada de l'àvia es va endolcir fins a l'infinit, les mans de tots tres es van unir , les llàgrimes van caure rodolant sense parar fins que els nois , amb dolçor pretesa, van demanar que els parlés de l'avi.

L'avi, va començar a dir, era aquell jove inquiet que bullia per aprendre. Vosaltres no l'havíeu conegut encara però sí que l'heu pogut veure en fotografies i diaris i fins i tot en "cromos del Nàstic" . Encara recordo estimat que quan eres petit volies que posés el calendari del Nàstic on tu sorties al costat "del cromo de l'avi" , va ser fantàstic, tots dos vau passar l'any plegats a la paret de la cuina de casa!

Inquiet i bellugadís, responsable i emprenedor va canviar de llocs i espais de treball segons el va empènyer la vida . L'avi era l'home que estimava Tarragona que l'estimava sense fer-ne esment, sense vanagloriar-se'n doncs la seva manera d'estimar-la era a través de la gent que coneixia, la gent que per diferents motius havia tractat al llarg de la seva vida : banquers i empresaris, cambrers i futbolistes, botiguers, constructors, polítics,agremiats operaris o propietaris , ... gent distinta i variada que per raons ben diferents havien coincidit en el seu camí , gent que avui, estava també allà, retent-li l'últim homenatge.

La seva manera silenciosa d'estimar la ciutat es manifestava també passejant per les seves platges, comunicant-se amb el mar , amb el sol , el paisatge , gaudint dels instants de quietud i solitud pretesa ... Tot i així , totes aquestes

descripcions esdevenen anècdotes quan parlem de l'avi doncs ell , mentre va viure aquesta vida, no tenia cap més pretensió que la de "SER" .

Quina sort haver-lo compartit amb vosaltres tantes tardes i dies, d'estiu i d'hivern de primavera i tardor. Cada estació permetia activitats diferents, cada temporada segons anàveu creixent demanava accions renovades i fets innovadors que significaven un repte per nosaltres doncs aquella infantesa imparable atropellava i deixava fora de joc qualsevol intent de descansar! Tardes de parc, estius a la platja, hiverns al cinema , tardors a museus i excursions, ... experiències compartides que us feien més grans a vosaltres i a nosaltres immensament feliços.

Els dimecres era el "nostre dia" , recordeu quin color tenien els dimecres? Nosaltres sí! Tenien tots els colors del món! Només calia veure la cara de l'avi quan apareixeu pel pati, corrents entre els amics, jugant com si no hi hagués horaris. En aquella cara, la del vostre avi, s'escrivía un rètol sense lletres on hi deia "sóc l'avi més feliç i orgullós del món " un rètol que potser aleshores no sabíeu llegir de forma conscient, però sé que el percebíeu i que ara, segur , l'heu tornat a rescatar. Mentre fèiem els deures, l'avi preparava el sopar, després la dutxa, les tombarelles sobre el llit " una altre avi"! , " ara jo avi"!, el sopar, la tele, i també el mateix ritual de sempre "avi primer posa totes les cadenes i després ja pararem en aquella que ens agradi " i riures i somriures i petons i abraçades i l'hora de marxar cap a casa ... i així un dimecres i un altre i un altre , ... quina sort! Quina magnífica sort!!!

Les històries seguien , no paraven , els ulls cada cop brillaven més , però ara d'alegria, aquella tristor immensa que sentien tots tres s'havia modificat amb el bàlsam dels records, records que mai més marxarien , que sempre serien dins nostre, al cor, al pensament, al cos, records que ho inundaven tot i que envoltaven novament de calidesa tendra aquella habitació asèptica, indolora ja silenciosa, tancada! “

La Rosa va sospirar, era de nou allà , fins feia un moment s'havia transportat de forma voluntària al món dels relats, un món on només uns quants hi tenien accés, ella era una d'aquestes persones de privilegi. Ara, retornada , va rellegir l'escrit, va modificar alguns accents , altres punts, alguna exclamació, ... llestos!, es va dir, i va somriure.

Dones, dones, relats de dones,... dissetena edició, dos mil disset... potser sí que aquest cop tindrà premi.

Signat: Pasifae